

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CHARLIE JANE ANDERS

Toate păsările din cer

Traducere din limba engleză și note
de Mihai-Dan Pavelescu

PALADIN

CARTEA ÎNTÂI	9
CARTEA A DOUA.....	41
CARTEA TREIA	155
CARTEA A PATRA	333

Respectarea drepturilor și libertăților fundamentale

CARTEA ÎNTÂI

La vârsta de șase ani, Patricia a găsit o pasăre rănită. Vrabia se zbătea pe o grămăjoară de frunze roșii și umede, de la îmbinarea a două rădăcini de copac, și zvâcnea din aripa ruptă. Piuia prea ascuțit ca s-o poată auzi fetița. A privit în ochiul vrabiei, înconjurat de o dungă întunecată, și i-a văzut spaima. Nu doar spaima, ci și nefericirea – de parcă pasărea ar fi știut că avea să moară curând, curând. Nu înțelegea cum era posibil ca viața să dispară pur și simplu pentru totdeauna din corpul cuiva, dar își dădea seama că pasărea aceea lupta împotriva morții din toate puterile.

Și-a jurat în adâncul sufletului că va face tot ce va depinde de ea ca să salveze vrabia. Așa s-a ajuns ca Patriciei să-i fie pusă o întrebare la care nu exista un răspuns corect și care avea s-o marcheze pe viață.

Ridică vrabia cu blândețe, folosindu-se de o frunză uscată, și o puse în gălețușa ei roșie. Razele soarelui de după-amiază cădeau orizontal în gălețușă și scăldau pasărea într-o lumină roșiatică, parcă radioactivă. Vrabia continua să se zbată, încercând să zboare cu o singură aripă.

— Gata, gata, îi spuse fetița. De acum o să fie bine.

Patricia mai văzuse făpturi speriate. Surorii ei mai mari, Roberta, îi plăcea să colecționeze animale sălbatice și să se joace cu ele. Punea broaște într-un robot de bucătărie Cuisinart ruginit, pe care mama lor nu îl mai întrebuința, și îndesa șoareci în lansatorul de rachete artizanal, ca

să vadă cât de departe putea să-i arunce. Acum însă era prima oară când Patricia se uita la o ființă a cărei durere era vizibilă, iar de fiecare dată când privea în ochiul vrăbiei își jura cu și mai multă hotărâre că pasărea se va afla sub protecția ei.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Roberta, călcând apăsat prin tufișurile din apropiere.

Ambele surori aveau pielea albă, părul castaniu-închis, care creștea perfect drept indiferent ce i-ar fi făcut, și nasul aproape cărn. Dar Patricia era o fetiță sălbatică, neîngrijită, cu fața rotundă și ochii verzi, a cărei salopetă ruptă pe alocuri era în permanență pătată de verdele ierbii. Devenea deja copila alături de care alte fete nu aveau să-și petreacă timpul, fiindcă era prea agitată, făcea glume lipsite de sens și izbucnea în plâns de fiecare dată când se spărgea vreun balon, al oricui ar fi fost el. Pe de altă parte, Roberta avea ochi căprui, bărbia ascuțită, o postură absolut perfectă când stătea, fără să se agite, într-un scaun pentru adulți și rochiță albă, imaculată. Înainte de nașterea lor, părinții speraseră să fie băieți și le aleseseră numele din timp. După ce veniseră pe lume, adăugaseră pur și simplu un *a* la sfârșitul numelor pe care le aveau deja.

— Am găsit o pasăre rănită, spuse Patricia. Nu poate să zboare, are aripa ruptă.

— Fac pariu că eu o pot face să zboare, zise Roberta și Patricia știu că se referea la lansatorul ei de rachete. Ia dă-o-ncoace! O fac eu să zboare imediat.

— Nu!

Ochii Patriciei se umplură de lacrimi și simți că i se taie răsuflarea.

— Nu te las! Nu-ți dau voie!

Apoi porni în fugă, împleticindu-se, cu găletușa roșie într-o mână. Își auzi sora trosnind și rupând crengile pe urmele ei. Alergă și mai iute, întorcându-se acasă.

Cu o sută de ani în urmă, casa lor fusese prăvălie de mirodenii și încă mai mirosea a scorțișoară, curcumă, șofran, usturoi și ușor a transpirație. Pe parchetul perfect, din lemn de esență tare, pășiseră vizitatori sosiți din India, China și multe alte locuri, care aduseseră cu ei toate condimentele din lume. Dacă închidea ochii și inspira adânc, Patricia își putea imagina hamalii care descărcau lăzi din lemn îmbrăcate cu folie și ștanțate cu numele unor orașe precum Marrakesh și Bombay. Părinții ei citiseră într-o revistă un articol despre renovarea caselor negustorești coloniale și cumpăraseră clădirea asta, iar acum țipau întruna la Patricia, până li se umflau venele pe tâmpile, să nu mai alerge prin casă ori să nu zgârie mobilele perfecte din stejar. Părinții fetei erau genul de oameni care puteau să fie, aproape simultan, bine dispuși și furioși.

Patricia se opri într-un luminiiș micuț de arțari din apropierea ușii din spatele casei.

— O să fie bine, îi spuse ea păsării. O să te duc acasă. În pod e o colivie veche. Știu unde s-o găsesc. E o colivie frumoasă, are o stinghie pe care să te așezi și un leagăn. O să te pun acolo și o să le spun alor mei. Dacă ți se-ntâmplă ceva, o să-mi țin respirația pân-o să leșin. O să te apăr, îți promit.

— Nu, zise vrăbioiul, te rog! Nu mă-nchide în colivie. Mai bine omoară-mă pe loc.

— Dar, spuse Patricia, mai degrabă surprinsă că pasărea îi refuza protecția decât că-i vorbea, te pot apăra. Îți pot aduce insecte sau semințe, sau orice altceva vrei.

— Pentru o pasăre ca mine, zise vrăbioiul, captivitatea este mai rea decât moartea. Ascultă! Mă poți auzi vorbind, da? Asta-nseamnă că ești specială. Ca o vrăjitoare! Sau așa ceva... Și asta-nseamnă că ai datoria să faci ceea ce se cuvine. Te rog!

— Ah...

Toate acestea însemnau prea mult pentru ca Patricia să le înțeleagă dintr-odată. Se așează pe o rădăcină de copac incredibil de mare, a cărei scoarță groasă se simțea ușor umedă și parcă alcătuită din pietricele colțuroase. O auzea pe Roberta în poienița alăturată, lovind tufișurile și pământul cu un băț lung, bifurcat la capăt, și se îngrijoră gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă sora ei le-ar fi auzit vorbind.

— Dar ai aripa rănită, zise ea încetișor, astfel ca Roberta să n-o audă, și trebuie să te-ngrijesc. N-ai ce face.

— Păi...

Pasărea păru să cadă pe gânduri pentru o clipă, apoi continuă:

— Nu știi să vindeci o aripă ruptă, așa-i?

Flutură aripa vătămată. Inițial, vrăbioiul păruse maro-cenușiu, dar acum, privindu-l mai atentă, Patricia văzu dungile de pe aripi, roșii și galbene, strălucitoare, burta alb-lăptoasă și ciocul negru, ușor încovoiat.

— Nu, nu știu nimic de felul ăsta. Îmi pare rău.

— Bine. Ai putea atunci să mă pui pur și simplu sus pe o ramură și să sperăm că va fi bine, dar probabil o să fiu mâncat sau o să mor de foame, zise el și clătină din cap. Sau... Ar mai fi totuși ceva.

— Ce anume?

Patricia își privi genunchii prin găurile destrămate ale salopetei de blugi și se gândi că semănau cu niște ouă ciudate.

— Ce? repetă fata.

Se uită la vrăbioiul din găletușă, care o studia cu un singur ochi, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să aibă încredere în ea.

— Păi, ciripi pasărea, m-ai putea duce la Parlamentul Păsărilor. Ele pot vindeca o aripă fără probleme. Și dacă vei deveni vrăjitoare, ar trebui să faci oricum cunoștință

cu ele. Sunt păsările cele mai deștepte din lume. Se reu-
 nesc întotdeauna în cel mai falnic copac din pădure. Cele
 mai multe au vârsta de peste cinci ani.

— Eu sunt mai mare decât ele, spuse Patricia. Am
 aproape șapte ani... o să-i împlinesc peste patru luni. Sau
 peste cinci.

O auzi pe Roberta apropiindu-se, așa că ridică găletușa
 și porni iarăși în fugă, pătrunzând și mai adânc în pădure.

Vrăbioiul, al cărui nume era Dirrpdirrpiuipalong sau,
 pe scurt, Dirrp, încercă, atât cât putea, s-o călăuzească
 pe Patricia spre Parlamentul Păsărilor, dar dinăuntrul
 găletușei nu-și putea da seama pe unde mergeau. Iar
 descrierile pe care le făcea punctelor de reper după care
 ar fi trebuit să se orienteze fetița păreau lipsite de sens.
 Totul îi amintea Patriciei de unul dintre jocurile de echipă
 de la școală, care i se păreau îngrozitoare de când singura
 ei prietenă, Kathy, se mutase din oraș. În cele din urmă,
 Patricia îl lăsă pe Dirrp să i se urce pe deget, așa cum
 făcuse Albă-ca-Zăpada, de unde pasărea îi sări pe umăr.

Soarele apunea. Pădurea era atât de deasă, încât
 Patricia abia distingeau stelele sau luna și căzu de câteva
 ori, julindu-și palmele și genunchii, murdărindu-și de sus
 până jos noua salopetă. Dirrp se încleștase atât de strâns
 de breteaua salopetei, încât o înțepa cu ghearele lui mici
 și aproape că-i străpunse pielea. Vrăbioiul era tot mai
 puțin sigur încotro se îndreptau, deși era foarte convins
 că falnicul Copac se găsea în apropierea unui pârau sau
 poate a unui câmp. Fără îndoială, era un arbore cu trun-
 chiul foarte gros, separat de ceilalți copaci, iar dacă pri-
 veai dintr-o anumită poziție, cele două ramuri mari ale
 sale se desfăceau ca niște aripi. De asemenea, Dirrp ar fi
 putut preciza destul de ușor direcția, orientându-se după
 soare. Dacă acesta ar mai fi fost pe cer...

— Ne-am rătăcit în pădure, rosti Patricia și se cutremură. Probabil c-o să mă mănânce ursul.

— Nu cred că-n pădurea asta există urși, zise Dirrp. Iar dacă ne atacă vreunul, ai putea încerca să vorbești cu el.

— Deci acum pot vorbi cu toate animalele?

Patricia își dădea seama că lucrul ăsta i-ar fi de folos. Astfel, îl putea convinge pe pudelul lui Mary Fenchurch să-și muște stăpâna data viitoare când Mary se purta răutăcios cu Patricia. Sau i-ar fi fost de folos dacă următoarea doică pe care o angajau părinții ei ar fi avut un animal de companie.

— Nu știu, răspunse Dirrp. Nimeni nu-mi explică nimic, niciodată.

Patricia decise că nu putea face altceva decât să urce în copacul cel mai apropiat și să încerce să vadă ceva de acolo. Poate un drum... Sau o casă... Sau vreun reper pe care Dirrp l-ar fi putut recunoaște.

În vârful stejarului bătrân și mare în care Patricia izbuti să se cațare în cele din urmă era mult mai frig. Vântul o pătrundea de parcă ar fi fost o apă rece, nu doar aer. Dirrp își acoperi ochii cu aripa teafără și trebui să fie rugat insistent să privească în jur.

— Da, bine, bine, tremură el. Să văd dacă recunosc priveliștea. O pasăre vede pământul de la o înălțime mult mai mare decât copacul acesta. De aici se uită cel mult verușele.

Dirrp sări de pe umărul Patriciei și se plimbă prin vârful stejarului până când zări ceea ce credea că putea fi unul dintre arborii care jucau rol de indicatori pe drumul spre Parlamentul Păsărilor.

— Nu suntem foarte departe, comentă el înviorat, dar ar trebui să ne grăbim. Păsările nu discută toată noaptea decât dacă dezbat vreo măsură delicată. Sau dacă-i

Timpul Întrebărilor. Ar fi bine să speri că nu-i Timpul Întrebărilor.

— Dar ce-i acela Timpul Întrebărilor?

— N-ai vrea să știi, răspunse Dirrp.

Patricia descoperi că era mult mai greu să coboare din vârful stejarului decât să urce, ceea ce părea nedrept. Palmele îi alunecau întruna, iar distanța până la sol era de vreo patru metri.

— Hei, o pasăre! se auzi un glas din beznă, tocmai când fetița călcă pe pământ. Ia vino-ncoace, păsărico! Nu vreau decât să te mușc.

— Oh, nu! exclamă Dirrp.

— Îți promit că n-o să mă joc prea mult cu tine, continuă glasul. Va fi distractiv, ai să vezi!

— Cine-i ăla? întrebă Patricia.

— Tommington, răspunse Dirrp, un motan. Trăiește într-o casă a oamenilor, dar vine-n pădure și-i omoară pe mulți dintre prietenii mei. Parlamentul încă mai dezbate ce s-ar putea face în privința lui.

— Aha, încuviință Patricia. Pe mine nu mă sperie o pisicuță.

Tommington sări, luându-și avânt de pe un buștean mare, și ateriză pe spinarea ei, ca un proiectil cu blană. Și cu gheare ascuțite. Patricia țipă și fu cât pe ce să dea cu nasul de pământ.

— Jos de pe mine! zise ea.

— Dă-mi pasărea! spuse Tommington.

Motanul negru cu burta albă părea aproape la fel de greu ca Patricia. Își dezveli dinții, suieră în urechea ei și o zgârie.

Fetița făcu singurul lucru care-i veni în minte. Îl acoperi cu o palmă pe sărmanul Dirrp, care se ținea disperat cu gheruțele de salopeta ei, după care se aplecă brusc, îndoindu-se din mijloc și aproape atingându-și vârfurile

picioarelor cu mâna liberă. Motanul îi zbură din spinare, bodogănind în cădere.

— Taci și lasă-ne-n pace, zise Patricia.

— Poți să vorbești. N-am mai întâlnit niciodată un om care să poată vorbi. Dă-mi pasărea!

— Nu! Știu unde locuiești și-l cunosc pe stăpânul tău. Dacă ești rău, o să te pârăsc. Să știi c-o să te pârăsc.

Era pură născocire. Nu îl cunoștea pe stăpânul lui Tommington, însă era posibil ca mama ei să-l fi cunoscut. Iar dacă Patricia venea acasă plină de zgârieturi și mușcături, mama ei ar fi fost extrem de furioasă. Și pe ea, dar și pe stăpânul lui Tommington. Și n-ai fi vrut ca mama Patriciei să fie furioasă pe tine, pentru că se pricepea de minune la asta.

Tommington căzuse în picioare, iar acum avea blana complet zbârlită și urechile ciulite ca niște vârfuri de săgeți.

— Dă-mi pasărea! țipă el.

— Nu! spuse Patricia. Motan rău!

Aruncă o piatră spre Tommington, care miorlăi. Azvârlă apoi altă piatră, iar motanul o luă la fugă.

— Haide, îi zise Patricia lui Dirrp, care oricum nu avea de ales. Să plecăm de-aici.

— Nu putem lăsa motanul să afle unde-i Parlamentul, șopti Dirrp. Dacă ne urmărește, ar putea găsi Copacul. Ar fi un dezastru. Ar trebui să umblăm în cerc, ca și cum ne-am fi rătăcit.

— Păi, *chiar* ne-am rătăcit, zise fetița.

— Am o idee destul de bună în ce direcție s-o luăm, spuse Dirrp. Cel puțin, un fel de idee.

Ceva foșni în tufișurile scunde din spatele celui mai înalt copac și, pentru o secundă, razele lunii se reflectară în ochii animalului cu blană albă și zgardă la gât.

— Suntem terminați! șopti Dirrp cu un tril jalnic. Pisi-ca ne poate lua urma orice-am face. La fel de bine, mă puteai da surorii tale. N-avem nicio soluție.

— Stai puțin, rosti Patricia amintindu-și ceva ce văzu-se despre pisici și copaci într-o carte cu poze. Țin-te bine, vrăbioiule! Te ții bine, da?

Singurul răspuns al lui Dirrp fu să se agațe și mai bine de salopeta ei. Fetița studie câțiva arbori până găsi unul cu ramuri destul de solide și începu să se cațăre. Era mai obo-sită decât prima dată și tălpile îi alunecară de câteva ori. O dată se trase în sus cu ambele mâini, pe craca următoare, apoi își privi umărul și nu-l mai zări pe Dirrp. Răsuflarea i se opri până îi văzu căpșorul ridicându-se agitat, ca să privească peste umărul ei, și-și dădu seama că pasărea se ținea de breteaua salopetei ceva mai jos pe spate.

Ajunseră până la urmă în vârful copacului, care se legăna ușor în vânt. Tommington nu le urma. Patricia se uită de două ori în jur, după care zări o formă rotundă și îmblănită care se învârtea de colo-colo pe lângă copac.

— Motan prost! strigă ea. Ești un motan prost! Nu poți s-ajungi la noi!

— Primul om pe care l-am întâlnit care poate vorbi, miorlăi Tommington. Și crezi că eu sunt prost? Hrrh! O să-mi simți ghearele imediat!

Motanul, antrenat probabil pe ansamblul de joacă mochetat din casa stăpânului său, urcă în goană pe trunchiul copacului, după care sări pe o ramură, apoi pe alta, tot mai sus. Aproape înainte ca Patricia și Dirrp să-și fi dat seama, ajunse la jumătatea urcușului.

— Suntem prinși în capcană! țipă vrăbioiul. Ce-ai avut în minte?

Patricia așteptă până ce Tommington ajunse în vârf, după care trecu de cealaltă parte a trunchiului și coborî

din ramură în ramură, atât de repede, încât aproape că-și scrânti umărul, aterizând în fund pe pământ.

— Hei, spuse Tommington din vârful copacului, de unde ochii lui mari reflectau lumina, unde-ai dispărut? Întoarce-te aici!

— Ești un motan rău, zise Patricia. Ești bătaș și-o să te las acolo. Ar trebui să te gândești la ce-ai făcut. Nu-i frumos să fii rău. O să am grijă să vină cineva să te coboare mâine, dar deocamdată o să rămâi acolo. Eu am altă treabă. La revedere!

— Așteaptă! strigă Tommington. Nu pot să stau aici. E prea sus! Mi-e frică! Întoarce-te!

Patricia nu privi în urmă. Îl auzi pe Tommington tipând mult timp, până ce traversară o lizieră mare. Se mai rătăciră de două ori, iar la un moment dat Dirrp începu să plângă în aripa sănătoasă, înainte să dea peste cărarea ce ducea la Copacul secret. De acolo mai aveau doar un urcuș teribil de abrupt, pe o pantă presărată cu rădăcini ascunse.

Prima oară Patricia văzu vârful Copacului Parlamentului, care părea să crească din peisajul înconjurător, devenind tot mai înalt și mai copleșitor cu cât se apropia. Forma îi era într-adevăr de pasăre, așa cum spusese Dirrp, însă în loc de pene avea ramuri ascuțite și întunecate, ale căror frunze atârnavă aproape de pământ. Se ridica precum cea mai mare biserică din lume. Sau precum un castel. Patricia nu văzuse niciodată un castel, dar bănuia că s-ar fi înălțat în același fel, deasupra tuturor.

O sută de perechi de aripi fâlfăiră la apropierea lor, apoi se opriră. Un număr uriaș de forme se adăpostiră în Copac.

— E-n regulă! strigă Dirrp. Este cu mine. Mi-am rupt aripa și m-a adus aici ca să mă ajutați.